

Resolució 298/2020, de 18 de juny

Número d'expedient de la reclamació: 226/2020

Administració reclamada: Ajuntament de Vic

Informació reclamada: Expedient relatiu al recordatori del Defensor del Poble en relació amb l'ús de les llengües a l'àmbit de la seguretat vial.

Sentit de la resolució: Estimació parcial

Resum: L'article 34.4.a LTAIPBG disposa que han d'ésser motivades les resolucions que desestimen totalment o parcialment la sol·licitud, i reiterada jurisprudència sobre el requisit de motivació dels actes administratius estableix que, tot i que no és exigit un raonament exhaustiu i pormenoritzat, si cal l'expressió de les raons que permetin conèixer els criteris essencials en què es fonamenta la decisió, facilitant a l'interessat el coneixement necessari per valorar la correcció o incorrecció jurídica de l'acte als efectes d'exercir les accions d'impugnació que l'ordenament jurídic estableix i articular adequadament la seva defensa (STS de 29 de març de 2012, Rec 2940/201, entre moltes d'altres). La Resolució objecte de reclamació conté uns fonaments jurídics genèrics i estereotipats, amb una relació de tots els límits legals i causes d'inadmissió eventualment aplicables al dret d'accés, enlloc d'una referència casuística als límits o causes d'inadmissió efectivament aplicades en la resolució, la fonamentació de la procedència de la seva aplicació i l'exposició de la ponderació realitzada. Per això, constitueix un exemple de resolució estereotipada que no és prou expressiva de la motivació de la limitació de l'accés aplicada, ja que no s'endevinen quines dades personals són les que s'han protegit, ni s'ha justificat per què no es permet l'accés parcial a la resta d'informació que no en queda afectada, ni tan sols es té en compte la renúncia expressa a accedir-hi de la persona reclamant. L'Ajuntament sembla justificar jurídicament la desestimació parcial de l'accés pel caràcter orgànic de la normativa de protecció de dades, que determinaria que s'imposés sempre i en tot cas a les previsions de la llei de transparència, argumentant aquest que cal rebutjar de pla, ja que la legislació de protecció de dades personals preveu expressament la legitimitat de la cessió de dades personals quan una llei ho prevegi, i la llei de transparència regula específicament el règim d'accés a les dades personals en l'exercici del dret d'accés als articles 23 i 24 LTAIPBG. Efectivament, l'article 6.1.c del Reglament (UE) 2016/679 del Parlament Europeu i del Consell, de 27 d'abril, relatiu a la protecció de les persones físiques pel que fa al tractament de les dades personals (en endavant, RGPD), estableix que per a dur a terme un tractament cal comptar amb una base jurídica que legitimi aquest tractament, ja sigui el consentiment de la persona afectada, ja sigui alguna de les altres circumstàncies, com ara que "el tratamiento es necesario para el cumplimiento de una obligación legal aplicable al responsable del tratamiento". L'article 6.3 de l'RGPD (i així ho recull expressament l'article 8 de Llei orgànica 3/2018, de 5 de desembre, de protecció de dades personals i garantia dels drets digitals, LOPDGDD) estableix que el tractament de dades només podrà considerar-se fonamentat en aquestes bases jurídiques de l'article 6.1. c) de l'RGPD quan així ho estableixi una norma amb rang de llei, i aquesta norma legal és, precisament, l'LTAIPBG, que en el seu article 18.2 estableix l'obligació legal de les administracions i ens obligats per l'article 3 LTAIPBG, de facilitar i garantir el dret d'accés a la informació pública. Per tant, l'accés a les dades personals que constin en informació pública sobre la què s'exerceixi el dret d'accés no pot ser desestimat d'antuvi i sense més consideració per aplicació d'un malentès principi de jerarquia normativa entre la normativa que regula la protecció de dades personals i la que regula la transparència i l'accés a la informació pública, sinó queda legitimat per la previsió expressa que en fa una norma amb rang de llei, la de transparència, que expressament ho regula (articles 23 i 24 LTAIPBG, i article 15 de la llei homònima bàsica estatal), tal i com ho preveu la pròpia normativa de protecció de dades (LOPDGDD), que en la seva Disposició addicional remet a la legislació de transparència per regular l'accés a dades personals tant en matèria

de publicitat activa com del dret d'accés. Per tant, per expressa derivació de la normativa de protecció de dades personals, l'accés a les dades personals que obrin en la informació pública a la qual es sol·licita accedir es regeix pel règim previst als articles 23 i 24 LTAIPBG, que preveuen un règim general d'accés a les dades personals identificatives del personal públic, un règim general d'exclusió de l'accés de les dades sensibles taxades a l'article 23 LTAIPBG si no s'aporta el consentiment de la persona afectada, i un règim de ponderació per a la resta de dades personals, que cal motivar i justificar en la Resolució que limiti l'accés per aplicació del règim de protecció de dades personals. I en tot cas, fins i tot quan de la ponderació realitzada en resulti la prevalença de la protecció de les dades personals, s'ha de permetre l'accés parcial a la resta d'informació (article 25 LTAIPBG). El procediment d'accés no empara que, per satisfer-lo, l'administració impulsi actuacions que prèviament no ha fet, i per tant, si no va donar resposta al Defensor del Pueblo, ni ha fet cap resolució municipal arran del seu recordatori, només cal que ho expressi de forma clara i no li és exigible que ho impulsi arran de la sol·licitud, no tant perquè, com al·lega l'Ajuntament, aquell recordatori del Defensor del Pueblo no tingui força vinculant per a l'Ajuntament, ni perquè disposi d'un informe intern que el rebati, sinó perquè és informació inexistente en el moment de la sol·licitud, i, per tant, no pot ser objecte del dret d'accés, d'acord amb l'article 2.b LTAIPBG. En conseqüència, cal desestimar la reclamació en la pretensió de què l'Ajuntament emeti resolució en què motivi l'absència de resposta o de mesures adoptades en compliment del recordatori del Defensor del Pueblo, si prèviament a la sol·licitud no existien, i l'Ajuntament compleix simplement amb indicar la inexistència, sense necessitat de motivar-la o justificar-la.

Paraules clau: Ajuntament. Expedient. Defensor del Pueblo. Reclamació contra estimació parcial. Límits. Dades personals. Anonimització. Motivació de la resolució. Informació inexistente.

Ponent: Elisabet Samarra Gallego

Antecedents

1. El 26 de maig de 2020 entra a la GAIP la Reclamació 226/2020, presentada contra l'Ajuntament de Vic en relació amb la informació indicada a l'antecedent següent. La persona reclamant no sol·licita el procediment de mediació previst a l'article 42 de la Llei 19/2014, del 29 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern (LTAIPBG) i regulat pels articles 36 a 41 del Reglament de la GAIP, aprovat pel Decret 111/2017, de 18 de juliol (RGAIP).
2. El 14 de maig de 2020 la persona reclamant presenta davant l'Ajuntament de Vic la sol·licitud d'informació següent, en la qual demana: "Tota la informació relativa al recordatori del deure legal remès pel Defensor del Poble el 08/05/2019, en relació a l'expedient 19003990 <https://www.defensordelpueblo.es/resoluciones/senalizacion-de-traffic/>). I.e., confirmació de recepció del tràmit, documents i al·legacions remesos al Defensor, confirmació de recepció de la seva resposta i resposta (o en absència d'aquesta resolució executiva que motiva tal absència) i les mesures acordades per complir amb l'esmentat deure legal (o, en absència de les mateixes, resolució executiva que motiva tal absència).
3. El 25 de maig de 2020 l'Ajuntament de Vic dicta el Decret número 3441/2020 per el qual estima parcialment la sol·licitud d'accés a la informació pública que té per objecte aquesta Reclamació pels motius següents: "tenint en compte que l'expedient al qual es sol·licita l'accés conté dades personals protegides, i el Sr. [...], amb DNI [...] no és el sol·licitant. Considerant els drets de les persones afectades, i realitzada la prèvia ponderació raonada de l'interès públic, es conclou que

ha de prevaldre la protecció de dades personals. Vist també l'informe al respecte de la Tècnica d'administració General de la Unitat d'Urbanisme, de data 15.05.2019, en el qual es conclou que la senyalització del municipi de Vic no es pot considerar que estigui incomplint ni vulnerant l'article 56 de la Llei de Trànsit, Circulació de Vehicles a Motor i Seguretat viària" i "per tal de concloure, i vist l'informe proposat emès en compliment del que disposen els arts. 172.1 i 175 del Reial Decret 2568/1986, de 28 de novembre, pel qual s'aprova el Reglament d'organització, funcionament i règim jurídic de les entitats locals". Resol: "Primer.- Estimar parcialment la sol·licitud d'accés a la informació pública del Sr. [...]. Segon.- En conseqüència informar-li que el comunicat rebut pel Defensor del poble era un mer recordatori dels deures legals de l'art. 56 del Real Decret Legislatiu 6/2015, de 30 d'octubre, pel qual s'aprova el text refós de la Llei sobre Tràfic, Circulació de Vehicles a Motor i Seguretat. Tercer.- Denegar l'accés a la resta d'expedient que conté dades personals, pels motius abans expressats. Quart.- Comunicar-li que pot consultar la informació relativa a la transparència a la pàgina web municipal: www.vic.cat. Cinquè.- Notificar aquesta resolució a l'interessat".

4. L'escrit de reclamació es fonamenta en què l'Ajuntament ha estimat parcialment la petició, proporcionant únicament la mateixa informació que ja consta a la pàgina del Defensor del Pueblo sobre l'expedient ja esmentat. Manifesta la seva sorpresa i discrepància amb que s'hagi rebutjat l'accés a altra informació amb base a l'article 23 de la Llei 19/2014, quan no ha demanat accés a dades personals, ni de cap implicat. I reitera que la única cosa que demana són els informes del procés de recepció, valoració i resolució relatius a aquell recordatori del Defensor del Poble.
5. El 2 de juny de 2020 la GAIP comunica la Reclamació a l'Ajuntament de Vic i el requereix a què, dins del termini de quinze dies establert per l'article 33.4 RGAIP, li trameti un informe sobre ella on s'exposin els antecedents i fonaments de dret, indicant, si s'escau, l'aplicació d'algun dels límits establerts per l'article 21 de l'LTAIPBG i la part de la informació que en quedaria afectada, així com també còpia de l'expedient de la sol·licitud d'informació de la què deriva i la identificació de les terceres persones que resultin afectades per l'accés que es reclama, si n'hi ha.
6. El 3 de juny de 2020 la Comissió rep un correu electrònic de l'Ajuntament de Vic en el qual exposen les consideracions següents: "Com ja sabeu, se li va estimar parcialment la seva petició, facilitant-li tota la informació de l'expedient, atès que el Defensor del Poble simplement va fer un Recordatori dels deures legals, i per tant, no calia contestar-li. A més el recordatori conté dades personals que no són de l'interessat, i com bé saben, ha de prevaldre la protecció de dades personals, donat que la Llei de protecció de dades és una Llei orgànica que regula drets fonamentals. A més l'esmentat recordatori, com poden comprovar (segons document adjunt), no deia res més que l'interessat no sàpigues. Per tant, no aportava cap informació de més." I aporta un informe intern elaborat per la tècnica de la unitat d'Administració Urbanisme de l'Ajuntament

de Vic que conclouria que l'Ajuntament de Vic compleix amb els deures als quals fa referència el recordatori del Defensor del Poble.

7. El 9 de juny de 2020 la GAIP s'adreça a l'Ajuntament de Vic i li demana informació addicional, concretament li demana que “ens feu arribar un informe relatiu a la Reclamació 226/2020 en el qual preciseu quina és la informació que ha estat lliurada a la persona reclamant i quina és la que ha estat omesa, i si la informació que ha estat omesa contenia dades personals, tal com assenyaleu, cal que indiqueu les terceres persones afectades, de conformitat amb el requeriment que vam fer. A més, amb la finalitat de poder ponderar allò que estableixen els articles 23 i 24 de la Llei 19/2014, del 29 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern, cal que feu constar expressament les dades personals que han estat anonimitzades”.
8. El 9 de juny de 2020 en resposta a la petició anterior des de l'Ajuntament de Vic manifesten que “el Defensor del Pueblo, simplement ens feia un recordatori dels deures legals, per la qual cosa no tenim cap resolució. No s'havia de contestar. Era un mer recordatori. Per tant, i tenint en compte que l'escrit era un mer recordatori, i contenia dades personals, ens vàrem limitar a posar el recordatori a la resolució, indicant també en la resolució que disposàvem d'un informe (el qual també us vaig adjuntar) en el qual es manifestava que s'estaven complint els deures legals”. I afegeixen: “tanmateix, volia aclarir que simplement es va fer la resolució, que vostès ja tenen, sense adjuntar cap més document a l'interessat, donat que com ja he dit, l'escrit era un mer recordatori del Defensor del Poble, i per tant, no calia contestar-lo. Per tant, no es va anonimitzar cap dada”.
9. El 10 de juny de 2020 la Comissió s'adreça a l'Ajuntament i li exposa que l'objecte de la reclamació no és fiscalitzar les actuacions derivades del recordatori del Defensor del Pueblo, ni si l'Ajuntament incompleix les disposicions lingüístiques de la Llei de seguretat viària, sinó que es centrarà en valorar el dret d'accés a la informació pública demanada i concretament, la que ha estat desestimada per l'Ajuntament. És a dir, revisarà la decisió administrativa d'estimació parcial de la sol·licitud d'accés a la informació pública i valorarà si és adequada a la Llei de transparència. Li recorda que la Resolució d'estimació parcial del dret d'accés fonamenta la desestimació en la protecció de dades personals, però que la ponderació no es fa explícita a la Resolució, ni es dona cap raó per la qual hagi de prevaldre el dret a la protecció de dades personals sobre el dret d'accés a la informació pública, més enllà de la mera referència a raons d'interès públic que no s'identifiquen ni se'n fa valoració ponderativa de la seva prevalença. Pels motius exposats li demana:

1. Que faciliti a la GAIP la còpia de l'expedient relacionat amb el recordatori del Defensor del Pueblo, que és l'objecte de la reclamació, amb els documents que hi hagi sense anonimitzar, és a dir: la rebuda de l'escrit del Defensor, registre, i qualsevol altra documentació sol·licitada per la persona reclamant. I també l'informe de la tècnica municipal que valora el recordatori i conclou que no hi ha

infracció, així com qualsevol altre document, sempre i quan consideri que forma part de l'expedient demanat. També cal que posin de manifest per escrit si aquella informació no existeix, com sembla que és el cas de la resposta al Defensor, de la resolució executiva que motivi l'absència de resposta, etc.

2. Que indiqui si ha fet trasllat a les terceres persones afectades pel dret a la protecció de dades personals amb base a la qual han desestimat parcialment l'accés, o no.

3. Que precisi quina informació s'ha lliurat a partir de la resolució d'estimació parcial de la sol·licitud d'informació.

Alhora, vista la resistència a emetre l'informe jurídic requerit, es demana novament a l'Ajuntament que si vol defensar la Resolució de desestimació parcial de l'accés objecte de reclamació, emetin informe en què es justifiqui jurídicament aquella decisió, i se l'adverteix que, si no ho fan, la Comissió resoldrà sense haver pogut valorar els seus arguments.

10. El mateix 10 de juny de 2020 i en resposta a la sol·licitud de l'antecedent anterior, l'Ajuntament de Vic manifesta en resposta al primer punt: "tant el recordatori del Defensor del Poble, com l'informe de la tècnica ha estat enviat al correu genèric de la GAIP. Per tant, ja disposen d'aquesta informació. No hi ha cap resolució executiva que motivi l'absència de la resolució, atès que era un recordatori, i no es feia cap petició concreta. No es va considerar procedent". En resposta al segon punt: "no s'ha fet trasllat dels interessos dels afectats". I en resposta al tercer punt: "només s'ha enviat a l'interessat la resolució, no l'informe de la tècnica d'urbanisme, atès que el sol·licitant no el demanava". I finalment conclou "resolguin el que considerin més escaient".

Fonaments jurídics

1. Competència de la GAIP i contingut i abast generals del dret d'accés a la informació pública

L'article 39.1 LTAIPBG estableix que "Les resolucions expresses o presumptes en matèria d'accés a la informació pública i, si escau, les que resolguin el recurs de reposició poden ésser objecte de reclamació gratuïta i voluntària davant la Comissió de Garantia del Dret d'Accés a la Informació Pública, encarregada de vetllar pel compliment i les garanties del dret d'accés a la informació pública que regula aquest títol". L'article 29 RGAIP desenvolupa aquest precepte i concreta que també poden ser objecte de reclamació davant la GAIP les comunicacions que substitueixin les resolucions i l'incompliment material del dret d'accés, quan aquest ha estat reconegut expressament o presumpta. D'acord amb aquests preceptes, la GAIP és competent per tramitar i resoldre aquesta Reclamació, ja que deriva d'una sol·licitud d'accés a informació pública desestimada per una administració obligada per l'LTAIPBG (article 3.1.a).

L'article 2.c LTAIPBG defineix el dret d'accés a la informació pública com "el dret subjectiu que es reconeix a les persones per a sol·licitar i obtenir la informació pública, en els termes i les condicions regulats per aquesta llei". Per la seva banda, l'apartat *b* del mateix precepte defineix la informació pública com "la informació elaborada per l'Administració i la que aquesta té en el seu poder com a conseqüència de la seva activitat o de l'exercici de les seves funcions, inclosa la que li subministren els altres subjectes obligats d'acord amb el que estableix aquesta llei".

Segons l'article 18.1 LTAIPBG, "Les persones tenen el dret d'accedir a la informació pública, a què fa referència l'article 2.b, a títol individual o en nom i representació de qualsevol persona jurídica legalment constituïda". I l'article 20.1 de la mateixa llei afegeix que "El dret d'accés a la informació pública es garanteix a totes les persones, d'acord amb el que estableix aquesta llei. El dret d'accés a la informació pública només pot ésser denegat o restringit per les causes expressament establertes per les lleis".

Així mateix, els apartats 2 i 3 de l'article 20 LTAIPBG estableixen els següents requisits i criteris per a l'aplicació dels límits legals al dret d'accés a la informació pública: "2. Les limitacions legals al dret d'accés a la informació pública han d'ésser aplicades d'acord amb llur finalitat, tenint en compte les circumstàncies de cada cas concret, s'han d'interpretar sempre restrictivament en benefici d'aquest dret i no es poden ampliar per analogia. 3. Per a aplicar límits al dret d'accés a la informació pública, l'Administració no disposa de potestat discrecional i ha d'indicar en cada cas els motius que ho justifiquen. En la motivació cal explicitar el límit que s'aplica i raonar degudament les causes que en fonamenten l'aplicació".

A més, els límits legals al dret d'accés a la informació pública no són d'aplicació automàtica i absoluta (l'encapçalament de l'article 21 LTAIPBG es refereix expressament a què els límits enumerats per aquest precepte "poden" dur a la denegació de l'accés sol·licitat), de manera que l'article 22 de la mateixa llei requereix que siguin aplicats d'acord amb criteris de proporcionalitat i temporalitat: "Els límits aplicats al dret d'accés a la informació pública han d'ésser proporcionals a l'objecte i la finalitat de protecció. L'aplicació d'aquests límits ha d'atendre les circumstàncies de cada cas concret, especialment la concurrència d'un interès públic o privat superior que justifiqui l'accés a la informació. 2. Els límits del dret d'accés a la informació pública són temporals si així ho estableix la llei que els regula, i es mantenen mentre perduren les raons que en justifiquen l'aplicació".

La reclamació reuneix els requisits establerts als articles 42.1 LTAIPBG i 30, 31, 32 i 33 RGAIP i, per tant, és admissible a tràmit.

2. Sobre la motivació de la resolució administrativa i el dret d'accés a la informació reclamada

L'article 42.7 LTAIPBG disposa que la Comissió pot demanar els informes i dades que consideri necessaris per a fonamentar les seves Resolucions. Desplegant aquesta previsió legal, l'article 33.4 RGAIP disposa que les administracions han d'emetre informe i proporcionar la resta de la informació

sol·licitada per la Comissió dins el termini màxim de quinze dies, i l'apartat 7 del mateix article disposa que la manca de remissió de la informació o la no emissió de l'informe sol·licitat per la Comissió no impedeix que aquesta continuï amb la tramitació fins a la resolució de la reclamació, que serà igualment vinculant per a l'Administració.

L'Ajuntament, al·ludint a criteris d'eficàcia i simplicitat del procediment, no ha emès l'informe jurídic ni ha remès l'expedient relatiu, limitant-se a apuntar, per correu electrònic, els arguments reproduïts als antecedents, que en cap cas fan referència a la causa legal en què la Resolució d'estimació parcial fonamenta la limitació de l'accés: la protecció de les dades personals. I val a dir que tampoc la Resolució motiva l'aplicació d'aquest límit, més enllà de fer una referència sense cap altre desenvolupament a motius d'interès general. En aquest sentit, cal recordar que l'article 34.4.a LTAIPBG disposa que han d'ésser motivades les resolucions que desestimen totalment o parcialment la sol·licitud, i reiterada jurisprudència sobre el requisit de motivació dels actes administratius estableix que, tot i que no és exigint un raonament exhaustiu i pormenoritzat, si cal l'expressió de les raons que permetin conèixer els criteris essencials en què es fonamenta la decisió, facilitant a l'interessat el coneixement necessari per valorar la correcció o incorrecció jurídica de l'acte als efectes d'exercir les accions d'impugnació que l'ordenament jurídic estableix i articular adequadament la seva defensa (STS de 29 de març de 2012, Rec 2940/201, entre moltes d'altres). La Resolució objecte de reclamació conté uns fonaments jurídics genèrics i estereotipats, amb una relació de tots els límits legals i les causes d'inadmissió eventualment aplicables al dret d'accés, enlloc d'una referència casuística als límits o causes d'inadmissió efectivament aplicades en la resolució, la fonamentació de la procedència de la seva aplicació i l'exposició de la ponderació realitzada. Per això, constitueix un exemple de resolució estereotipada que no és prou expressiva de la motivació de la limitació de l'accés aplicada, ja que no s'endevinen quines dades personals són les que s'han protegit, ni s'ha justificat per què no es permet l'accés parcial a la resta d'informació que no en queda afectada, ni tan sols es té en compte la renúncia expressa a accedir-hi de la persona reclamant.

Detectades aquestes deficiències en la Resolució d'estimació parcial de l'Ajuntament, la GAIP ha requerit en diverses ocasions l'informe jurídic que justificués la limitació del dret d'accés, o almenys, que identifiqués quines dades personals s'estarien protegint en detriment del dret d'accés, però no n'ha obtingut resposta precisa, més enllà del primer correu de l'Ajuntament, en el què sembla justificaria jurídicament la desestimació parcial de l'accés pel caràcter orgànic de la normativa de protecció de dades, que determinaria que s'imposés sempre i en tot cas a les previsions de la llei de transparència, argumentant aquest que cal rebutjar de pla, ja que la legislació de protecció de dades personals preveu expressament la legitimitat de la cessió de dades personals quan una llei ho prevegi, i la llei de transparència regula específicament el règim d'accés a les dades personals en l'exercici del dret d'accés als articles 23 i 24 LTAIPBG. Efectivament, l'article 6.1.c del Reglament (UE) 2016/679 del Parlament Europeu i del Consell, de 27 d'abril, relatiu a la protecció de les persones físiques pel que fa al tractament de les dades personals (en endavant, RGPD), estableix

que per a dur a terme un tractament cal comptar amb una base jurídica que legitimi aquest tractament, ja sigui el consentiment de la persona afectada, ja sigui alguna de les altres circumstàncies, com ara que “el tratamiento es necesario para el cumplimiento de una obligación legal aplicable al responsable del tratamiento” . L'article 6.3 de l'RGPD (i així ho recull expressament l'article 8 de Llei orgànica 3/2018, de 5 de desembre, de protecció de dades personals i garantia dels drets digitals, LOPDGDD) estableix que el tractament de dades només podrà considerar-se fonamentat en aquestes bases jurídiques de l'article 6.1. c) de l'RGPD quan així ho estableixi una norma amb rang de llei, i aquesta norma legal, precisament, és l'LTAIPBG, que en el seu article 18.2 estableix l'obligació legal de les administracions i ens obligats per l'article 3 LTAIPBG, de facilitar i garantir el dret d'accés a la informació pública. Per tant, l'accés a les dades personals que consten en informació pública sobre la què s'exerceixi el dret d'accés no pot ser desestimat d'antuvi i sense més consideració per aplicació d'un malentès principi de jerarquia normativa entre la normativa que regula la protecció de dades personals i la que regula la transparència i l'accés a la informació pública, sinó queda legitimat per la previsió expressa que en fa una norma amb rang de llei, la de transparència, que expressament ho regula (articles 23 i 24 LTAIPBG, i article 15 de la llei homònima bàsica estatal), tal i com ho preveu la pròpia normativa de protecció de dades (LOPDGDD), que en la seva Disposició addicional remet a la legislació de transparència per regular l'accés a dades personals tant en matèria de publicitat activa com del dret d'accés.

Per tant, per expressa derivació de la normativa de protecció de dades personals, l'accés a les dades personals que obrin en la informació pública a la qual es sol·licita accedir es regeix pel règim previst als articles 23 i 24 LTAIPBG, que preveuen un règim general d'accés a les dades personals identificatives del personal públic, un règim general d'exclusió de l'accés de les dades sensibles taxades a l'article 23 LTAIPBG si no s'aporta el consentiment de la persona afectada, i un règim de ponderació per a la resta de dades personals, que cal motivar i justificar en la Resolució que limiti l'accés per aplicació del règim de protecció de dades personals. I en tot cas, fins i tot quan de la ponderació realitzada en resulti la prevalença de la protecció de les dades personals, s'ha de permetre l'accés parcial a la resta d'informació (article 25 LTAIPBG).

Però el cert és que l'Ajuntament no ha identificat quin tipus de dades personals hi consten, ni sembla que hagi donat cap informació ni tan sols anonimitzada, i cal recordar que la persona reclamant de forma expressa renúncia a la reclamació a accedir a dades personals. Per tant, l'aplicació de l'únic límit legal a l'accés en què es fonamenta la Resolució de desestimació parcial ha de ser rebutjat per manca d'acreditació, per la qual cosa aquella resolució no és adequada a dret.

D'altra banda, l'Ajuntament, en el punt segon de la resolució d'estimació parcial pretén satisfer la informació amb aquesta informació: “informar-li que el comunicat rebut pel Defensor del poble era un mer recordatori dels deures legals de l'art. 56 del Real Decret Legislatiu 6/2015, de 30 d'octubre, pel qual s'aprova el text refós de la Llei sobre Tràfic, Circulació de Vehicles a Motor i Seguretat.” Aquesta

informació no és congruent amb la sol·licitud, que demana la documentació incorporada a l'expedient, i no pas una valoració jurídica dels efectes vinculants que pugui tenir el recordatori del Defensor del Pueblo en qüestió, i no nega ni contraduï l'existència de documentació relacionada amb aquell recordatori objecte de la sol·licitud.

Tanmateix, durant la tramitació i en les successives comunicacions informals de l'Ajuntament, sembla que s'apunta a la inexistència de la informació demanada, més que a la desestimació del seu accés per afectació del règim de protecció de dades personals. Si això és així, tal i com ja li va indicar aquesta Comissió a l'Ajuntament en la darrera comunicació, cal que s'expressi de forma clara i resultarà suficient per donar resposta adequada a la sol·licitud d'informació. Efectivament, el procediment d'accés no empara que per satisfer-lo l'administració impulsi actuacions que prèviament no ha fet, i per tant, si no va donar resposta al Defensor del Pueblo, ni ha fet cap resolució municipal arran del seu recordatori, només cal que ho expressi de forma clara i no li és exigible que ho impulsi arran de la sol·licitud, no tant perquè, com al·lega l'Ajuntament, aquell recordatori del Defensor del Pueblo no tingui força vinculant per a l'Ajuntament, ni perquè disposi d'un informe intern que el rebati, sinó perquè és informació inexistent en el moment de la sol·licitud, i, per tant, no pot ser objecte del dret d'accés, d'acord amb l'article 2.b LTAIPBG. En conseqüència, cal desestimar la reclamació en la pretensió de què l'Ajuntament emeti resolució en què motivi l'absència de resposta o de mesures adoptades en compliment del recordatori del Defensor del Pueblo, si prèviament a la sol·licitud no existien, i l'Ajuntament compleix simplement amb indicar la inexistència, sense necessitat de motivar-la o justificar-la.

D'acord amb l'exposat, cal declarar que la resolució d'estimació parcial de la sol·licitud motivada en el règim legal de protecció de dades personals no és adequada a dret, en la mesura en què no consta acreditada l'existència de dades personals, ni la prevalença de la seva protecció sobre el dret d'accés, ni forma part de la petició que ara es reclama l'accés a dades personals de tercers persones, segons fa constar la reclamació, i cal estimar el dret d'accés de la persona reclamant a la informació sol·licitada concretament per ella (expedient relatiu al recordatori del Defensor del Pueblo, amb tota la documentació que s'hi hagi incorporat i que hagi generat, en especial, la que identifica la pròpia persona reclamant: confirmació de recepció del tràmit, documents i al·legacions remesos al Defensor, i les mesures acordades per complir amb l'esmentat deure legal) prèvia eliminació de les dades personals que hi constin, o l'expressió manifesta de la seva inexistència, i desestimar parcialment la reclamació pel que fa a la pretensió de què es dicti resolució que motivi l'absència de resposta o de mesures adoptades en compliment del recordatori del Defensor del Pueblo.

3. Seguiment de l'execució

L'article 43.5 LTAIPBG estableix que "l'Administració ha de comunicar a la Comissió les actuacions fetes per a executar els acords de mediació i per a donar compliment a les resolucions dictades per la

Comissió". Sobre la base d'aquestes comunicacions i de les efectuades per les persones interessades, la GAIP ha de fer seguiment del compliment de les seves resolucions, d'acord amb el previst pels articles 48 i 49 RGAIP i per l'apartat 30 del seu Manual de reclamació, i pot adoptar les mesures que s'hi preveuen en cas d'incompliment.

L'article 43 LTAIPBG estableix que si l'Administració incompleix l'obligació de facilitar la informació dins del termini establert pels acords de mediació o per les resolucions de la GAIP, les persones interessades ho poden comunicar a la Comissió perquè aquesta en requereixi el compliment, i que la desatenció d'aquest requeriment pot donar lloc a l'exigència de responsabilitats en el marc del règim sancionador previst a la mateixa llei. Concretament, a la vista de la remissió expressa feta a aquest precepte per l'article 77.2.b LTAIPBG, la desatenció dels requeriments d'aquesta Comissió constitueix una infracció qualificada de molt greu que pot ser sancionada de conformitat amb els articles 81 i 82 LTAIPBG. Amb aquesta finalitat, l'article 49.2 RGAIP preveu que la Comissió n'informi als òrgans competents per ordenar la incoació del procediment sancionador a què fa referència l'article 86 LTAIPBG.

Així mateix, l'article 25.2.k RGAIP preveu la publicació en el web de la Comissió dels casos que els seus requeriments han estat desatesos per l'Administració i que se n'hi faci difusió mentre duri l'incompliment.

4. Publicitat de les resolucions de la GAIP

L'article 44 LTAIPBG preveu que les resolucions de la GAIP s'han de publicar en el portal electrònic de la Comissió previst a l'article 25 RGAIP, amb la dissociació prèvia de les dades personals.

Resolució

Sobre la base dels antecedents i fonaments jurídics exposats, el Ple de la GAIP, en la sessió de 18 de juny 2020, resol per unanimitat:

1. Estimar parcialment la reclamació i declarar el dret de la persona reclamant a obtenir de l'Ajuntament còpia de la documentació generada o incorporada a l'expedient relatiu al recordatori del Defensor del Pueblo identificat a la sol·licitud, sense dades personals, o l'expressió manifesta de la seva inexistència.
2. Desestimar la reclamació en relació amb la generació de resolució motivada de l'absència de resposta al Defensor del Pueblo o de la manca d'adopció de mesures de compliment d'aquell recordatori.
3. Anul·lar al Resolució d'estimació parcial de la sol·licitud (Decret d'Alcaldia 3441/2020, de 25 de maig de 2020).

4. Requerir a l'Ajuntament de Vic a que lliuri a la persona reclamant la informació indicada a l'apartat 1 dins del termini màxim de deu dies.
5. Requerir a l'Ajuntament de Vic a informar a la GAIP de l'òrgan o la persona responsable de l'execució d'aquesta Resolució, així com de les actuacions dutes a terme per al seu compliment, dins del termini de quinze dies.
6. Convidar la persona reclamant a comunicar a la GAIP qualsevol incidència que sorgeixi en l'execució d'aquesta Resolució i que pugui perjudicar els seus drets i interessos.
7. Declarar finalitzat el procediment relatiu a la Reclamació 226/2020 i disposar la publicació d'aquesta resolució al web de la GAIP.

Elisabet Samarra Gallego

Presidenta

Els terminis donats en aquesta Resolució per lliurar la informació s'han de comptar en dies hàbils (descomptant festius i dissabtes) i comencen a partir de l'endemà de la recepció de la seva notificació per l'Administració reclamada.

L'Administració obligada pot sol·licitar a la GAIP l'ampliació del termini atorgat per fer efectiu el lliurament de la informació. Aquesta sol·licitud només pot ser admesa a consideració si és notificada a la GAIP abans que fineixi el termini fixat a la Resolució, i s'ha de fonamentar en circumstàncies que no hagin pogut ser tingudes en compte per la Comissió abans de dictar la seva Resolució. La GAIP únicament atorgarà l'ampliació sol·licitada, després d'informar-ne a la persona reclamant, si l'Administració obligada ha justificat de forma precisa i consistent la seva necessitat.

Si l'Administració obligada no lliura la informació dins del termini establert per aquesta Resolució, la persona reclamant pot posar-ho en coneixement de la GAIP, preferentment per correu electrònic adreçat a gaip@gencat.cat, per tal que la Comissió en requereixi el compliment. Mentre no s'acompleixi plenament la Resolució, la Comissió difondrà al seu web www.gaip.cat l'incompliment de l'Administració obligada, d'acord amb l'article 25.2.k RGAIP.

Si l'Administració desatén el requeriment d'execució que li adreça la GAIP, la Comissió posarà els fets en coneixement de l'òrgan competent, d'acord amb allò previst per l'article 86 LTAIPBG, i li sol·licitarà la incoació d'un procediment sancionador per infracció molt greu amb relació al dret d'accés a la informació pública, a l'empara de l'article 77.2.b LTAIPBG.

Tot això sens perjudici que la persona reclamant pugui, considerant que aquesta Resolució és un acte administratiu declaratiu de drets que vincula l'Administració, requerir-ne la seva execució davant dels Tribunals, a l'empara de l'article 29.1 de la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la Jurisdicció Contenciosa Administrativa. Aquesta acció es pot interposar després que hagin transcorregut tres mesos des que la persona afectada ha reclamat formalment i directament a l'Administració el compliment d'aquesta Resolució.

Contra aquesta resolució, que posa fi a la via administrativa, es pot interposar recurs contenciós administratiu davant el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya en un termini de dos mesos, a comptar de l'endemà de la notificació de la resolució, d'acord amb la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa.